

hos de paagældende, man forbeholder sig Ret til at nære, saa er Ulykken ikke saa stor. Men jeg er ikke sikker paa, at det vil stille sig saaledes, thi et er, at man virkelig fremtvinger eller ønsker fremtvingen den kirkelige Vielse ved ydre Midler, et andet er, om man ikke kunde finde paa at sige om dem, der ikke have søgt den kirkelige Indvielse, at de faa ikke Lov at komme til Alters. Det er det, det drejer sig om, det er det, vi have talt om de foregaaende Aar, det, som man fra „Kirken“ Side har gjort gældende, at man maatte have Ret til, men som vi fra vor Side have ment vilde være uberettiget. Der er ikke sagt noget herom i Motiverne og end mindre noget derom i selve Lovforslaget. Det er dog et Spørgsmaal, jeg vil henstille til Overvejelse, om man ikke skulde komme nærmere ind paa, at sikre Folkekirkens Medlemmer — det er navnlig dem, jeg her tænker paa — mod noget saadant.

Vi komme saa til det næste Spørgsmaal, hvorledes man har ordnet Parternes Adgang til at faa den kirkelige Indvielse, og Kirkens Embedsmænds Adgang til at meddele den. Det omhandles i §§ 18 og 20. Angaaende det første af disse Punkter, det paagældende Trossamfunds Medlemmer, særlig Folkekirkens Medlemmers Adgang til at faa deres borgerlig godkendte Ægteskab kirkelig indviet, er man ikke gaaet den Vej i dette Forslag, som vi gik i vort tidligere Forslag, nemlig at give det paagældende Ægtepar fuld Frihed til at henvende sig til hvilken Præst i Folkekirken, det ønsker. Det var Reglen i vort Forslag; her er den betydelig begrænset. Den er noget større end efter det nuværende. Nu er der kun een Præst, som de paagældende i det enkelte Tilfælde maa henvende sig til, afset fra, at der løses Kongebrev, og det er som Regel Brudens Præst. Det kan blive en anden Præst, men kun for saa vidt Brudens Præst har givet Brudeparret Lov til at henvende sig til denne anden, som da paa hans Vegne foretager Vielsen. Den Frihed, der gives efter § 18, er noget større. Det kan være den Præst, til hvis Sogn Bruden før Vielsen hørte, eller den Præst, til hvem hun har løst Sognebaand, eller den Præst, i hvis Sogn Ægteparret tager Ophold efter Brudevielsen, eller endelig den Præst, til hvem Ægteparret har løst Sognebaand. Der er altsaa fire Præster, der kan vælges imellem. Det er en noget større Frihed end nu, men der er dog langt derfra til den Frihed, som vi havde undt Ægteparret, nemlig at det kunde hen-

vende sig til hvilken Præst det vilde. Ved Siden heraf opretholdes den Adgang, som ogsaa er tilstedelig nu, at der kan gives større Frihed gennem Bevilling. Denne Bevilling skal fremtidig kun koste 20 Kr., medens den tidligere kostede 33 Kr. 66 Ø., og fremtidig skal Bevillingen meddeles gennem Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet, medens den hidtil er bleven meddelt gennem Justitsministeriet. Der kunde dog maaske være Anledning til at overveje, om der ikke burde gives Parterne nogen større Frihed. Jeg skal i Forbindelse hermed nævne en Bestemmelse, som staar mellem de to anførte, nemlig, at hvis begge Parter ere Udlændinge uden Hjemsted her i Landet, „bemyndiger Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet en Præst til at foretage Indvielsen“. I det Tilfælde synes jeg, at man nok kunde lade de paagældende gaa til hvilken Præst i Folkekirken de vilde. Hvorfor i Alverden skal Ministeren bemyndige en Præst til at vie dem? Jeg ved heller ikke af, at det er saaledes nu. I Forbindelse dermed vil jeg nævne en anden Ting, og det er den, at nu om Stunder er jo en Præst ifølge Loven af 13. April 1851 ikke forpligtet, men berettiget til at vie, hvem han vil, selv om ingen af Parterne hører til Folkekirken, men af denne Ret finder jeg ikke Spor i disse Bestemmelser her. Dette siger jeg med særligt Henblik paa § 20, men det gælder ogsaa den Bestemmelse, jeg nu nævnte om Udlændinge, og det forekommer mig, at det dog var en Ret, man ikke skulde ophæve. Hvis man ophæver den, vil det blive et væsentligt Tilbageskridt fra den Frihed, vi allerede nu have.

Jeg kommer naturligt derigennem til § 20 om Præstens Stilling i dette Forhold, om hans Ret eller Pligt til at foretage Vielsen. Ja, Retten falder jo sammen med Parternes Pligt til at søge ham, saa det skal jeg ikke dvæle videre ved, men det andet Spørgsmaal har overordentlig stor og indgribende kirkelig Betydning: Præstens Frihed til at sige ja, men ogsaa til at sige nej. Derom indeholder jo vort tidligere Forslag den Regel, at hver enkelt Præst i Folkekirken stod frit i saa Henseende. Det genfindes ikke i denne § 20. Der staar i Motiverne, at en saadan Ordning vil man *aldrig* kunne gaa ind paa. „Reglerne for“, hedder det i Motiverne, Side 17, „om kirkelig Indvielse af det borgerlige Ægteskab skal tilstaaes eller nægtes, maa fremgaa som Resultat af almindelige kirkeretlige Overvejelser og kunne aldrig